

περισσότερες ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες οὐσίες. Πρωτόπλαστη οὐσία, κόλλα ἢ ζάχαρη, καὶ πάχος, μαζί μὲ μερικὰ ὀρυχὰ καὶ μὲ νερό. Μ' ἀπὸ ζοῦμε. "Ο,τι κλεῖ εἶτε πρωτόπλαστη οὐσία εἶτε κόλλα εἶτε πάχος εἶναι χρήσιμο ὡς θροφή. "Ο,τι ὅμως δὲν κλεῖ τίποτα τέτιο εἶναι ἀχρηστο ὡς θροφή, ἐξὸν γὰρ ἔχει μέσα του ὀρυχὰ ἢ νερό.

Δὲν εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ φάμε ὅλες ἀφτές τὶς θρεπτικὰς οὐσίες. Μὰ πρωτόπλαστη οὐσία δὲν πρέπει νὰ μᾶς λείπει. Ἀφτὴ μόνη ἔχει ζῶτο, ἀφτὴ μόνη μπορεῖ νὰ ξαναγεῖται τὴν ἀζωτικὰ πρωτόπλαστη οὐσία πού θέλει τὸ αἷμα, καὶ λοιπὸν τὴν ἀζωτικὰ πρωτόπλαστη οὐσία πού θέλει τὸ κορμί.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ

ΑΓΩΝΙΑ

"Ὀλη τῆ νύχτα τὸ σκυλὶ ἀλυχοῦσε.
Δὲ λείει κ' ἡ κουκουβάγια νὰ σωπάσει.
"Ὀξω ὁ βορρῆς μὲ λύσσα προσπαθοῦσε.
Τὶς πόρτες, τὰ παράθυρα νὰ σπάσει.

"Υπνος νὰ μὲ κολλήσει δὲν μποροῦσε.
—"Ὀ τί βαρὺ ἀγωνία πὸν μ' εἶχε πιάσει!—
Ἡ καρδιά μου εἶσι ἀταχτα χτυποῦσε
Κ' εἶσι γοργὰ πὸν πῆγαυε νὰ σκάσει ..

Οἱ ὄφρες περνοῦν. "Ὀ νά! γλυκοχαράζει...
Σωπαίνουν ὄλα, καὶ στὰ γλέφαρά μου
"Ὀ ὕπνος τώρα πλάνος φτερουγίζει.

Μ' ἀπ' τὸ στυνὸ τοιχὶ πὸν μᾶς χωρίζει
Οἱ ἀνασσαμοὶ σου φτάνουνε σὶ' ἀδιά μόν
Καὶ τὸ πρῶτο μαρτύριο ξαναρχίζει.

1906

ΠΕΓΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

ΕΝΑΣ ΟΧΤΡΟΣ ΣΤΟ ΚΑΛΑΒΙ

Χιλιάδες σπίτια καὶ χιλιάδες ἀθρώπους ἔχει ἡ χώρα καὶ μήτε οἱ δεῦτεροι μήτε τὰ πρῶτα μιλοῦνε καθόλου. Τὰ πρῶτα θεὰ μιλήσουν σὰν γίνῃ σεισμός, οἱ δεῦτεροι σὰν σηκωθῶν τὸ πρῶτ' ἀπ' τὸ στρώμα.

Καὶ εἶναι νύχτα ἀκόμη.

Ἡσυχία καὶ ἠρημικὰ βασιλεύει τοὺς δρόμους.

Κάπου κάπου κανένας γάτος πηδᾷ ἀπὸ δῶμα σὲ δῶμα γιὰ νὰ νὰ διορθώσῃ τὶς ἀνορθογραφίες πὸν ἔκαμεν ὁ τεχνίτης τῶν κεραμιδιῶν τὸ ἀράδιασμα.

Χτύπος ἀκούεται. Ἐξαφν σ' εἶνα ἀπὸ τὰ σπίτια

δεχτῆ πλια αὐτῆ. Ἡ πεθερα τὰ ἴδια. Πολεμᾷ νὰ τὴν καταφέρῃ νὰ τὴν παρῆ νὰ φύγουε. Γυρίζει τότε καὶ τῆς λέει. Θυμᾶστε ὅτα μὲ διώξετε τί σὰς εἶπα; Ἐἴδατε πόσο εἶναι δίκιος ὁ Θεός; Αἶντε τώρα πὸν φανερώθηκε ποιὸς φταίγει, ἀμέτε στο καλὸ, καὶ ὁ Θεός ἄς σὰς συχωρέσῃ. Βγαίνουν ἐκεῖνοι καὶ φεύγουνε σὰ ζεματισμένοι, ἀρραβωνιάζει κ' ἐκεῖνος, ὁ δικαστής, νὰ πούμῃ τὴ γυναῖκα του μὲ τὸν ἀδερφό, σηκώνονται μαννα, γιός, κόρη καὶ νύφη, μπαίνουνε στο καραβι, βαζουν ἄσπρα παννια, ἀρμενίζουνε μὲ γέλια καὶ μὲ χαρὲς, πᾶνε στὴν πατρίδα τους. Ἄμὰ βγήκαν ὄξω, στέρνει ἡ βασίλισσα τὰ καλα χαμπάρια στο παλατι γίνονται ντουναμῆς, βαζουνε σημάτες, βαζουνε φαναρια, κατεβαίνει μεγάλο καὶ πολὺ ἀσκέρι, τῆς παίρνουν ἀπα στα χρυσα τ' ἀλόγατα, τοὺς πᾶνε στο παλατι, κ' ἐκεῖ πλια ἔγινε σωστός γαμος. Ἄπα σ' ἐκεῖνη τὴ χαρὰ παντρεύουν καὶ τὸν γιὸ τους μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ δικαστῆ ἢ τῆς κόρης τῶν πλια νὰ πούμῃ, κ' ἡ κόρη του ἐκεῖνη ἢ πολυπαθιασμένη, ἔμεινε ἢ κακότηχη καὶ καθεται ἀκόμα μὲ τὴ μαννη τῆς καὶ μὲ τὸν πατέρα τῆς.

ἐκεῖνα, καὶ ἕνα φῶς φανερώνεται. Εἶναι ὁ Πέτρος ὁ Πολλοδούλης) πὸν σηκώθηκε γιὰ νὰ πάη στ' ἀμπέλι.

Ἄλαφρος καὶ γρήγορος σὰν κάθε ἀθρώπος πὸν ἐχόρτασεν ὕπνο, νίβεται, ντύνεται, παίρνει τὰ σύνεργα πὸν θὰ χρειαστοῦν στὴ δουλειά του καὶ, πρὶν ξεκινήσῃ, ζυπνᾷ τὴ γυναῖκα του.

—Φροσύνη! Φροσύνη! Ποῦν' τὸ φαγὶ πὸν θὰ πάρω μαζί μου;

—Τί θέλεις, Πέτρο; ἐρώτησε σιγανὰ καὶ ἀργὰ ἡ Φροσύνη σὰν ἀθρώπος πὸν κοιμᾶται χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ μιλήσῃ, καὶ μιλεῖ χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ζυπνήσῃ, πὸν κρατεῖ μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὸν ὕπνο καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ ζύπνο, πὸν καὶ τὰ δυὸ τὰ κάνει χωρὶς κανένα ἀπὸ τὰ δυὸ νὰ τὸ κἀνῃ σωστό.

Ὁ Πέτρος ἀρχίνησε τώρα νὰ κἀνῃ συμβούλιο μὲ ἕνα δεῦτερο Πέτρο, τὸν ἑαυτοῦ. Νὰ τὴν ζυπνήσῃ ἢ νὰ μὴ τὴν ζυπνήσῃ; Αὐτὸ ἦταν τώρα τὸ ζήτημα. Τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο πρόσωπο πὸν ἀναπαυότανε στο προσκέφαλο, τὰ μαλλιά ἐκεῖνα τὰ ξέπλεγα πὸν ἔχοντο στο λαιμό καὶ στο πρόσωπο καὶ στο στήθος μὲ τὴν ἀταξία ἐκεῖνη πὸν εἶναι πολλές φορές ὠραιότερη ἀπὸ τὴν τάξη, ὁ ἀργός καὶ ἡσυχος ἐκεῖνος τοῦ ὕπνου ἀνασασμός, ἦτανε τόσοι δικηγόροι τῆς κοιμισμένης πὸν τοῦ φώναζανε μὴν τὴν ζυπνήσῃς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως μεριά τὸ ἀμπέλι τοῦ φώναζε καὶ ὁ ἥλιος τοῦ ἔλεγε δὲν περιμένω.

Πρὶν τελειώσῃ ἡ κρίση, ἐξύπνησεν ἡ Φροσύνη. Ἐτριψε μὲ τὰ χέρια τὰ μάτια, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στα παιδιά τῆς, καὶ ἐσηκώθη ἀπάνω.

Ἐβαλε μέσα στο κλειδοπίνακο² τὸ φαγὶ πὸν ἀποβραδὺς ἐμαγέρεψε γιὰ τὸν ἄντρα τῆς, καὶ ἐκεῖνος ἔτοιμος τώρα ἐκατέθηκε στο κατώγι νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ζῶ του.

«Νοικιάζεται μιὰ κάμαρα» λέγει ὁ ἀθρώπος ἐπειδὴ ἔχει γλώσσα. «Νοικιάζεται μιὰ ράχη» θὰ ἔλεγε, καὶ μὲ δικιο, ὁ γάδαρος ἰάν εἶχε γλώσσα. Λίγο κριθάρι, λίγος σανός καὶ δυὸ τρία ἀκόμη ὀρεχτικά χορταράκια εἶναι τὸ νοῖκι τῆς ράχης τοῦ ὑπομονετικοῦ αὐτοῦ ζῶου.

Ὁ Πέτρος εἶν' ἔτοιμος τώρα νὰ ξεκινήσῃ.

—Καλὸ βράδυ, γυναῖκα μου.

—Ἄμὲ στο καλὸ, ἄντρα μου. Ἡ Παναγιά κμ-ζὶ σου.

Τῶν πετάλων ὁ χτύπος ἀκούεται κάμποση ὥρα καὶ ἡ Φροσύνη προσέχει. Ἀγωνίζετ' ἀκόμη ν' ἀκούσῃ καὶ μὲ κόπο τὸ πιτυχαίνει. Ἄλλὰ ὡς στο τέλος ὁ ἀνεμος δὲ φέρνει πιὰ στα αὐτιά τῆς τὸν κρότο. Τὸν κρῦβει μέσα στα σπλάχνα του τώρα σὰν τὸ φιλάργυρο ὄπου κρῦβει τὸ μάλαμμα στο σιδερένιο σεντούκι του.

Πρὶν ἀκόμη ὁ ἥλιος φανῆ στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ, ὁ Πέτρος ἐφάνηκε μὲσ' τῆ μέση τοῦ κάμπου. Ἦταν ἐκεῖ τὸ ἀμπέλι του.

Ἡ δουλειὰ ἀρχίνησε.

Ἡ ἀξίνα ἀλύπητα μπήγεται μέσα στα στήθια τῆς μάννας γῆς καὶ ἀλλάζει τὴν ὄψη τῆς. Ὁ ἥλιος τοῦ θεριστῆ χαρίζει ὀλίγη ἀπὸ τὴ λάμψη του στο θαματοργό τοῦτο σύνεργο καὶ τὸ κἀνει νὰ φαίνεται ἀπὸ μακρὰ σὰ διαμάντι θεώρατο πὸν θαμπώνει τὸ φῶς τοῦ ἀθρώπου στέλλοντας χίλιες καὶ μύριες ἀχτίνες.

Ἦρθεν ἡ ὥρα νὰ κἀμῃ τὸ πράγματ' του καὶ ἀναπαύτηκε λίγο ὁ φοβερός δουλευτής. Τὸ μεσημέρι ἐπῆρην ὀλίγες χαψίες καὶ ἀρχίνησε πάλι τὸ δειλινὸ τὴ δουλειὰ του μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὴν τὴν ἀφίσῃ παρὰ μὲ τὸ τέλος τῆς μέρας.

1 Πολλοδούλης = πὸν ἔχει πολλές δουλειές (Ἑλληνικά: πολυάσχολος).

2 Ἄλλου λέγεται καστανά.

Ἄξαφνα κρότος παράξενος φτάνει στ' αὐτιά του καὶ φοβεροῦ μάκρους φεῖδι παρουσιάζεται στα τρομασμένα τὰ μάτια του.

Ἡ στιγμή εἶναι φοβερή. Ὁ Πέτρος μήτε νὰ φύγῃ μπόρεῖ, μήτε νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ ἕναν τέτοιον ὄχτρο ὄπου ἐμπλεξε.

Χρῆσται νὰ συλλογιστῇ, νὰ ἀποφασίσῃ, νὰ κρματωθῇ, νὰ χτυπήσῃ, καὶ ὄλα αὐτὰ εἶν' ἀνάγκη νὰ γίνουνε ἀψε σῦσε.

Προφτάνει κ' ἀρπάζει ἕνα στελεαρί ἀξίνας.

Ὁ πόλεμος ἀρχινᾷ. Οἱ δυὸ ὄχτροι πικνοῦνται.

Ὁ Πέτρος ἀρπάζει τὸ φεῖδι ἀπὸ τὸ λαιμό μὲ τὸ ἕνα του χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ χώνει στο στόμα ὅσο μποροῦσε βαθειὰ τὸ στελεαρί. Τὸ θεριὸ δὲν μπορεῖ νὰ δαγκάσῃ, ἀλλὰ καὶ ὁ Πέτρος σκλαθώνει τὰ δυὸ του τὰ χέρια. Ἄλλον τρόπο δὲν ἔχει νὰ τὸ χτυπήσῃ καὶ τὸ θεριὸ, ἂν καὶ ἔχει ἀκίνητο τὸ κεφάλι του, ἔχει ὅμως καὶ ὄλη του τὴ ζωή. Τώρα σηκώνει τὴ φοβερὴ του οὐρά καὶ μὲ ὄλη τὴ δύναμή του χτυπᾷ τὸν ὄχτρο του.

Ὁ Πέτρος βλέπει πὸς κιντυνεύει ἡ ζωὴ του καὶ ἄλλο δὲν τοῦμεινε παρὰ μόνον ἡ δυνατὴ του φωνή. Αὐτὴ εἶναι τώρα τὸ ὑστερνὸ του τὸ ἄρμα καὶ ἡ ὑστερνὴ του ἐλπίδα.

—Ἄσωστε με, χριστιανοὶ! Βοήθεια!

Κανείς δὲν ἀκούει.

Τῆς οὐρᾶς τὰ χτυπήματα πέφτουν ἀπάνωτ'.

—Βοήθεια! Γλυτώστε με! ὄλοένα φωνάζει ὁ ἀπελπισμένος ξωμάχος.³

Μὲ τὰ πολλὰ, ἕνας γείτονας ἀκούσε κ' ἔτρεξε γλήγορα στοῦ πολέμου τὸν κάμπο.

Τὸ μαχαίρι ἐδόυλεψε τώρα καὶ ὁ φοβερός δράκος ἐκομματιάστηκε.

Ὁ Πέτρος μας ἔμεινε δίχως ὄχτρο.

Οἱ γείτονες ἐμαζευτήκανε τώρα γιὰ νὰ ἰδοῦνε κ' αὐτοὶ τὸ συρνούμενο.

—Μωρὲ τί θεριὰ ἔχει ὁ κόσμος! ἔλεγεν ἕνας πὸν ἐλησμόνησε τὴ ζωολογία του... στα βιβλιοπωλεῖα.

—Μὰ κ' ἐμεῖς τί θεριὰ εἴμαστε! Τὸ συγυρίσαμε ὅπως τοῦ ἔπρεπε, ἀποκρίθηκεν ἄλλος.

—Ναί, μὰ νὰ δοῦμε τὰ ὑστερνὰ. Σὲ λίγο θὰ ἔχωμε δευτέρη βίζιτα. Ὁ μᾶς χαιρετήσῃ τὸ ταῖρι του.

—Τί θεὰ κἀμῶμε τώρα; Ἐβράδυσε κ' εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶμε στα σπίτια μας, εἶπεν ἕνας ἄλλος.

Ἐτοιμάστησαν ὄλοι τῶντ' ὅπως μποροῦσε καθίνας.

Τὸν Πέτρο τὸν ἐκαθίσανε σ' ἕνα μουλᾶρι καὶ σ' ἄλλο ἐφόρτωσαν ἕνα καλάθι μεγάλο μὲ τοῦ φειδιοῦ τὰ κομμάτια.

Ἐξεκινήσανε ὄλοι μαζί.

Πρὶν ὅμως ἐμπουν στὴ χώρα, ἀκούστηκε ὁ λόγος πὸς ἕνας ἐσκότωσεν ἕνα φεῖδι βώδεκα ὀργιές μακρὺ(1) καὶ τὸν φέρνουν καβάλα.

Ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, ἐμαζευτήκανε ὄλοι στο δρόμο πὸν ξέρανε πὸς θὰ περάσῃ καὶ τὰ παραθύρια ἐγέμισαν ἀπὸ πρόσωπα κάθε λογῆς καὶ κάθε ἡλικίας.

Τῶντ' ἡ συντροφιά δὲν ἔργησε νὰ φανῇ.

Τυλιγμένος σὲ ρούχα πιλᾶ, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα πὸν τραβήξε καὶ ἀπὸ τὸ φόβο πὸς ἀπὸ στιγμή ὡς στιγμή θεὰ ναιώσῃ στις σάρκες δόντι φειδιοῦ, ἐπήγαινε μπρὸς ὁ φτωχὸς παλευτής τῆς ζωῆς. Δυὸ ἀθρώποι τὸν ἐκρατοῦσαν γιὰ νὰ μὴ πέσῃ ἀπὸ τὸ ζῶ. Πίσω ἐρχότανε ὁ ὄχτρος του μὲσ' στο καλάθι βαλμένος, καὶ παραπίσω οὐρὰ ἀτέλειωτη ἀπὸ ἀθρώπους περιέργους.

3. Ξωμάχος = ἐκεῖνος πὸν δουλεύει τὴ γῆς. (παλ. Ἑλλην. = γεωργός).

Ἡ θύρα ποὺ ἀνοίξει τὸ πρῶτ' καὶ τὸν εἶδε χαρούμενο, ἡ ἴδια ἡ θύρα ἀνοίγει: τώρα γιὰ νὰ τὸνε δεχτῆ με ἀγνωρίστη ὄψη.

Ὅχτὼ μέρες ὕστερα μιὰ γυναίκα καὶ τρία παιδάκια ἐβάνανε τὰ ρούχα τῆς θλίψης κατόμαυρα ποὺ δὲν ἐξεβάφανε μ' ὄλα τὰ δάκρυα ποὺ ἐπέφταν ζεστά ἀπ' τὰ στρογγυλά τους τὰ μάτια.

Δ. ΠΟΥΛΑΚΗΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΤΟ ΒΑΓΓΕΛΙΟ ΣΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ

Φίλτατε «Νουμά»,

Συνήθεια εἶναι στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, τὸ Βαγγέλιο τῆς Δευτερανόστασης νὰ διαβάζεται σὲ πολλές γλώσσες, ὅπως ὄλοι ξέρουμε.

Στὴν κοινότητα ποὺ κάνω τὸ δάσκαλο, ἔχουμε μονάχα δύο παπάδες κι ὁ ἕνας τους, τὴ Δευτερανόσταση κατὰ παλιὰ συνήθεια τοῦ χωριοῦ, διαβάζει τούρκικα τὸ Βαγγέλιο.

Μὰ φέτος σκευήκαμε με τοὺς παπάδες πὼς κανένας τούρκος δὲν πατεῖ στὴν ἐκκλησιὰ ἀφτῆ τῆ μέρα, ἂν κ' ἔχουμε πολλοὺς δέφτερο, πὼς κι ἂν ἀκόμα ἔρχονταν πολλοὶ τούρκοι, προτιμώτερο θάτανε νὰ διαβάζεται στὴ γλώσσα μας τὸ ἕνα τὸ Βαγγέλιο γιὰ νὰ τὸ καταλαβαίνει ὄλος ὁ κόσμος κι ὄχι μονάχα πεντέξη % , παρὰ τούρκικα ποὺ θὰ τὸ καταλάβαιναν Τούρκοι κι ὄχι Χριστιανοί. Μπρὸς λοιπὸ, σ' ἐνέργεια ἀφτῆ μας τῆ σκέψης. Καθίζω μιὰ μέρα, μεταφράζω στὴ γλώσσα μας τὸ Βαγγέλιο (δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴ μετάφραση τοῦ Παύλου) καὶ τὸ δίνω στὴν παπᾶ. Καὶ κείνος τῆ Μεγάλη Μέρα τὸ διαβάσει καθαρὰ καὶ ζάστερα καὶ τὸ ἔκουσε καὶ τὸ ἀγροίκησε ὄλος ὁ κόσμος καὶ φκαριστήθηκε τόσο ποὺ καὶ μὲς στὴν ἐκκλησιὰ δὲ κρατιοῦνταν ἀπὸ τὸ νὰ δεῖξει, τὸν ἐνθουσιασμό του.

Ἐνας μονάχα σχολαστικός, σὲ βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ, εἶπε κἄπως σόδαρὰ στὸν παπᾶ:

— Πὼς τόλμησες παπᾶ, κ' εἶπες τέτιο Βαγγέλιο; δὲν ξέρεις πὼς εἶναι μπεδισμένο;

Κι ὁ παπᾶς μας μιὰ χαρά:

Μπα! καὶ γιατί; μήπως εἶπα τὰ ἐνάντια ἀπὸ κείνα ποὺ λέει τὸ Βαγγέλιο; Σήμερα, καλὲ μου κύριε, εἶναι μέρα χαρμόσυνη, κι ὄλοι μικροὶ μεγάλοι πρέπει νὰ τὸ νοιώσουνε, ὄχι μονάχα τοῦ λόγου σου καὶ πέντε δέκα ἄλλοι.

— Μὰ πὼς; γέννηες καὶ σὺ μαλλιάρὸς καὶ θέλεις νὰ ἐκχυδαίσουμε τὴ θρησκεία μας; ἄς τόλεγες τούρκικα, ἄς τόλεγες...

— Μὰ πὼς, ἐβλογημένοι; γέννηες — μὴ σοῦ κκοφανεῖ — τούρκος; καὶ θέλεις νὰ τουρκέψουμε τὴ θρησκεία μας.

Ὁ ἄλλος ἄναψε καὶ κάρωσε ἀπὸ τὸ θυμὸ του, κοκκίνησε σὰν παπαροῦνα, μὰ δὲ μπόρεσε τίποτες νάντιτᾶξει στὴν προπούμενη ἀφτῆ κι ἀποστοματικῆ ἀπάντηση τοῦ παπᾶ: κ' ἔφυγε ντροπιασμένος, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καμιά δεκαριά ἀθρώποι πετιώντουσαν κι ὄλοι μ' ἕνα στόμα:

— Καλὰ ἔκαμες, παπᾶ μου, γιὰ τὸ στόμα σου καὶ τοῦ χρόνου νὰ μὲς ζήσεις νὰ μὲς τὸ πῆς. Ἄς τονε ἀρτόνα τὸν ψευτοκαλαμαρᾶ, νὰ πάει νὰ χάνεται.

Ἄφτᾶ, φίλε μου «Νουμά», ἔχρινε καλὸ νὰ σοῦ τὰ γράψω κι ἄ θῆς ρίζε τα σὲ καμιά γωνιά τοῦ φύλλου σου.

Ὁ φίλος σου
ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΡΑΓΙΑΣ
νησιώτης

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἐνα ὑπερόγραφο ἀρθρου τῆς «Ἐστίας» ἀξίζει νὰ τυπωθεῖ κ' ἐδῶ, δίχως σχόλια, ἀφοῦ εἶναι τόσο χτυπητὸ καὶ φλύαρο: «Διὰ τοὺς φοιτητὰς τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πανεπιστημίου. Ὁ Καναδὸς Μαραθωνοδρόμος, ὦ μετ' ὀλίγον ἐξοχώτατοι Δόκτορες, εἶναι συνάδελφός σας, εἶναι φοιτητῆς. Φοιτητῆ δ' ἐπίσης εἶναι καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν καὶ Γερμανῶν καὶ Δανῶν καὶ Σουηδῶν καὶ Νορβηγῶν Ὀλυμπιονικῶν».

— Ὁ Γεωργαντᾶς δὲν παρουσιάστηκε στὸ Στάδιο νὰ πάρει τὸ βραβεῖο του. Ἐτσι μπορέσαμε καὶ δεῖξαι τοὺς ξένους τί πράγμα εἶναι ὁ Ρωμιὸς ποὺ θαρρεῖ πάντα πὼς ἀδικιέται.

— Τὴν Τετράδη τελιώτανε οἱ ἀγῶνες καὶ τὴν Πέμτη ἀρχίνητε ἡ Βουλῆ. Ὑστερα δηλ. ἀπὸ τοὺς Διεθνεῖς οἱ Ρωμαῖκοὶ ἀγῶνες, γιὰ νὰ μὴ λείπουν οὔτε στιγμή οἱ ἀγῶνες ἀπ' τὴ βλογημένη χώρα μας.

— Κάποιος ὅταν εἶδανε τὸν Τόραλο στὸ Στάδιο νὰ σηκώνει τὰ 140 κοιλὰ καὶ τὸν κόσμο νὰ λιγοθυμᾶι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό, παρατήρησε λογιώτατα:

— Δὲν ξέρω γιατί ἐνθουσιάζεται τόσο αὐτὸς ὁ κουτόκοσμος, ἀφοῦ σήμερα ἔνν βίντισι δυνατὸ μπορεῖ νὰ σηκώσῃ μαζί χίλιους Τόραλους.

— Ἄμ' ὁ διάκος ποὺ ξεμούρλωνε τὸν κοσμικὴν βεβζιωνοτάς τονε πὼς ἂν τὸν ἀφίνανε νὰ τρέξει: θάρτανε σὲ δυὸ ὄρες ἀπὸ τὸ Μαραθῶνα;

— Πάλι οἱ φανταστικοὶ ὄχτροι τοῦ Ταρταρίου δὲ μᾶς ἀφίδανε νὰ νικήσομε! Κρίμα!

— Ἀκούστηκε κι αὐτὸ στὸ Στάδιο:

— «Θὰ τρέξει ὁ διάκος;

— «Ὁχι, θὰ τρέξει ὁ Μητροπολίτης, κ' ἔτσι τὸν ἔχουμε πὸ σίγουρο τὸ Μαραθῶνα!»

— Βέβαια, ὁ ξενοδόχος τοῦ «Ἀχλαιοῦ» θάνα Βούργαρος κι ὄχι Ρωμιός, γιὰ νὰ ζητήσῃ νὰ ρεζιλιέψῃ ἕνα ἀλάκαιο ἔθνος κρατώντας γιὰ λίγες ψωροδραχμῆς τὰ βραβεῖα τῶ Σουηδῶν.

— Τὸ γράψαμε χίλιες φορές πὼς οἱ χειρότεροι Βούργαροι βρῖσκονται δῶ μέσα, στὸ πλάι μας, κι ὄχι στὰ βουνὰ τῆς Μακεδονίας.

— Ὅλος ὁ κόσμος ἐνθουσιάζτηκε μετὰ τὰ παιδάκια τῶ Σκολεῖῶ μας τὴν Τετράδη στὸ Στάδιο.

— Καλὰ γυμναστήκαμε, μόνο τὰ ζήτω τους ἔπραπε νᾶναι λιγότερα, γιὰτὶ μ' αὐτὸ τ' ἀγώνισμα εἶναι σὰ νὰν τὰ προπονοῦμε γιὰ κομματικὰς διαδήλωτες.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦντα τὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖο Σακέτο- (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὸ στὴ Βουλῆ) τᾶκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχῶν «Ταξίδι» (σελ. 502) καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλη «Ἡλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδη «Τὸ Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση» (σελ. 405).

Τοῦ Ἐφταλιώτη «Ἱστορίε τῆς Ρωμισσύνης» (σελ. 320) καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Ἐρμονα «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλάντα Γραμμικτῆ τῆς Ρωμείκης γλώσσας (μῆρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Λόγγου «Δάφνης καὶ Χλόης» (χαρτοδεμένο) μετκφρ. Ἡλ. Βουτιερίδη (σελ. 86).

Τοῦ Εὐριπίδη «Μήδεια» μετκφρ. Γιάννη Παργαλίτη (σελ. 59).

Τοῦ Σοφοκλῆ Λίρας. Μετκφρ. Ζήσιμου Σιδερῆ (σελ. 61)

Τοῦ Χ. Ἀντοεᾶδου «Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ Δ. Π. Ταγκόπουλου «Ζωντανὸι καὶ Πεθαμμένοι» δράμα — «Ἡ Χρυσουγῆ» καὶ «Τάφος στὸ Γιαλὸν» δηγήματα (σελ. 78).

Ἡ ΜΙΑΔΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικὸ.

Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀβάζου δρ. 1.50

ΒΑΡΒΑΡΟΠАЗΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτῆ θὰ κρεμάμε κίθα βδομάδα, σὰν κφάλια ληστῶν, ὄλες τίς ὄσυναξῆς κι ἀνορθογραφίες ποὺ βρῖσκονται σὲ καθαρσοτυπικὰ βιβλία. Συνεργάτες τῆς στήλης αὐτῆς θάνα ὄλοι οἱ ἀναγνώστες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλάι στὸ βαρβαρισμὸ ποὺ θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώ- νουν τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας ποὺ βρῖσκεται).

«Μετὰ ταῦτα ἔκ. Πάλλης ἀπῆλθεν εἰς... πρ ο π ε μ φ ἔ ν τ ο ς ὕ τ ὸ π ο λ λ ο ῦ κ ὸ ς μ ο υ.»

(Ἐφ. «Πατρίς» 14 τοῦ Μάρτη 1906, σελ. 3, τηλεγράφημα ἐκ Βόλου).

«Ὁ ἐνιαῖος ὄφθαλμὸς ἐνδεῖ- κ ν υ σ ι ν δ ι εῖ μ ὸ ν ο ς ὁ ὀ μ φ ᾶ λ ι ο ς λ ὼ ρ ο ς...»

(«Ἱατρικὸς Μηνύτωρ» Μάρτης τοῦ 1906. σελ. 56 στήλ. 2).

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματίκια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκείας Αἰ εἰς χρυτὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυτὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὕψους (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ἡμολογίουχοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ἡμολογίων πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῆ αἰτήσῃ τοῦ κα- ταθέτου εἰς τὸ Ὑποκαταστήματι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ- κύρῃ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς	0,0	κατ' ἔτος	διὰ	καταθ. 6	μηνῶν
2	"	"	0)0	"	"	"	1 ἔτους
3	1)2	"	0,0	"	"	"	2 ἔτων
2	"	"	0)0	"	"	"	4 ἔτων
4	"	"	0)0	"	"	"	5 ἔτων

Αἱ ἡμολογιοὶ τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ καταθέτου νομαστικῆς ἢ ἀνόνομου.

ΦΟΝΟΠАЗΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἄπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος
Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίαι 3.

Λαθωμοί. Ἀθήνα 8, (οἱ πέντε ἀπὸ κάρρα καὶ ἄμαξες), Περαιὰς 1.

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίαι 1.

ΣΗΜ. Πόλλο φτωγὸ τὸ σημερινὸ μας φονοπάζα- ρο Σὲ τοῦτο δὲ φτάνει οἱ Ρωμιοί, ἀλλὰ οἱ φημε- ρίδες μας ποὺ ἀναγκαστήκαμε, ἐπειδὴ δὲν τοὺς πε- ρίσσευε τόπος ἀπὸ τὴν περιγραφῆ τῶν ἀγῶνων, νὰ μᾶς παρουσιάσουν τόσο ἔσυχες τίς ἐπαρχίαι μας.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Μ. Καλ. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθεῖ. Δὲν μπορεῖς νὰ περῖσεις κανένα ἀπομνημόνεο ἀπὸ τὸ γραφεῖο 3—4; — κ. Στεφ. Δέλ. Ἀλεξάνδρεια. Λάβαμε τὴ συντρομῆ καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. — κ. Φ. Α. Σύμφωνοι καὶ σ' αὐτὸ. Νὰ στέλ- νονται ὁμοῦ λίγο νωρίτερα, ἵσασμε τὴν Τρίτη τάπομνη- μερο τουλάχιστο. — κ. Στ. Νικ. Νὰν τὸ δοῦμε πρῶτα. Πὼς μποροῦμε νὰ πορκάσομε γιὰ πρᾶμα ποὺ δὲν τὸ ξέ- ρουμε;